

Arrest

nr. 145 934 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten voorafgaand aan de bestreden beslissing worden in de nota als volgt weergegeven:

“Verzoeker diende d.d. 28 mei 2003 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Daarvoor diende hij twee asielaanvragen in als minderjarige, vergezeld van zijn moeder, die negatief werden afgesloten.

Op 6 juni 2003 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam d.d. 16 juli 2003 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoeker diende d.d. 5 november 2003 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet.

Er werd d.d. 30 juni 2004 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld te Mechelen naar aanleiding van een vechtpartij.

Verzoeker werd op 28 oktober 2004 aangehouden en opgesloten te Mechelen uit hoofde van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en mededader. Hij werd op 4 januari 2005 vrijgelaten.

Op 5 februari 2005 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole te Mechelen opgesteld wegens diefstal.

Bij beslissing van 9 februari 2005 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet, ingediend op 5 november 2003 niet in overweging genomen.

Op 29 juli 2005 diende hij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet.

Hij werd op 19 december 2006 aangehouden en opgesloten te Antwerpen uit hoofde van de veroordeling van 7 maart 2006.

Op 8 maart 2007 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

Op 24 mei 2007 diende hij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet.

Op 21 juni 2007 werd de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Verzoeker werd d.d. 18 juni 2007 bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13.

Bij beslissing van 30 oktober 2007 werd de derde aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet zonder voorwerp bevonden daar hij geen nieuw element had aangebracht ten opzichte van de tweede aanvraag.

Op 6 november 2007 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van Stabroek nam d.d. 8 maart 2011 een beslissing om het huwelijk tussen verzoeker en mevr. [J.N.] uit te stellen tot een maximum van twee maanden.

Verzoeker diende d.d. 4 april 2011 een verlenging van zijn aankomstverklaring in met het oog op het huwelijk met mevr. [J.].

De gemeente werd de instructie gegeven om de aankomstverklaring met één maand, zijnde tot 25 mei 2011, te verlengen.

Hij diende d.d. 23 mei 2011 bij de gemeente van Stabroek een tweede verlenging aan van zijn aankomstverklaring, waarna die verlengd werd tot 25 juni 2011.

Het Parket van Antwerpen verleende d.d. 1 juni 2011 een negatief advies over het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en mevr. [J.], waarna de ambtenaar van de burgerlijke stand van Stabroek op 14 juni 2011 weigerde om het huwelijk te voltrekken.

Op 20 juli 2011 legden verzoeker en mevr. [J.] een verklaring van wettelijke samenwoning neer bij de gemeente.

Hij diende vervolgens op 20 juli 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter) als partner duurzame relatie met mevr. [J.].

Op 19 januari 2012 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20) gelet op de huwelijksweigering van de burgerlijke stand.

Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in op 17 februari 2012.

Op 7 maart 2012 werd de beslissing van de burgerlijke stand te Stabroek opnieuw ter kennis gebracht aan verzoeker met de mededeling dat er beroepsmogelijkheden openstaan tegen die beslissing.

Op 14 oktober 2012 maakte verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 9 februari 2013 werd een woonstcontrole uitgevoerd, waarbij verzoekers niet werd aangetroffen.

Op 13 februari 2013 deelde de gemeente Stabroek mee dat mevr. [J.] verklaard zou hebben dat verzoeker niet meer bij haar woonde en dat ze door hem bedreigd wordt.

Op 7 maart 2013 werd een positieve woonstcontrole uitgevoerd op een adres te Kontich van mevr. [L.J.]. Mevr. [L.] bood zich vervolgens op 8 maart 2013 aan op het bureau Wijkwerking en Onthaal Kontich waar zij verklaarde dat verzoeker niet bij haar woonde, doch regelmatig op bezoek kwam en af en toe bleef slapen.

Er werd d.d. 16 maart 2013 een administratief verslag opgesteld door de politiezone Noord waarin aangegeven werd dat verzoeker sedert 1 februari 2013 niet meer op het adres te Stabroek woont, dat er geen nieuwe verblijfsplaats was gekend, en hij van ambtswege werd afgevoerd op 8 april 2013.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 30 oktober 2014 het beroep tot nietigverklaring dat werd ingesteld door verzoeker tegen de bijlage 20.

*Op 12 december 2014 werd de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevr. [J.] stopgezet.
Op 15 december 2015 werd te Boechout een verklaring van wettelijke samenwoning opgesteld
aangaande verzoeker en mevr. [L.J.], in het bezit van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingen-
register.”*

Op 23 januari 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Bovendien werd de aanvraag tot wettelijke samenwoning gedaan in illegaal verblijf.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan een verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers bekritiseert hij de betrokken motivering en deze grief dient bekeken te worden. Er mag voorts geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 EVRM door de Raad.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota wegens de gebonden bevoegdheid, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 8 Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“1- Eerste onderdeel:

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende

zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., *"De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet"*, T. V.R., 1993/2, 67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu werd een beslissing genomen op grond van volgende motivering: (...)

Er werd op geen enkele manier een beschrijving gegeven van de feiten die ertoe hebben geleid om de beslissing te nemen. Het is enkel de tekst zelf van artikel 7, 2° Vw. die wordt geciteerd in de beslissing, maar er wordt niet aangetoond waarom dit van toepassing zou zijn op de situatie van verzoeker. Nochtans kan enkel aan de draagkrachtvereiste van een motivering voldaan worden door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokt (cf. RvS 15 februari 2010, arrest nr. 200.807).

2- Tweede onderdeel

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 het recht op gezinshereniging als principe gesteld (Richtl. 2003/86/EG, Pb.L. 251 van 3.10.2003, 12-18)

In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Uit het arrest CHAKROUN van het Europees Hof van Justitie (HvJ 4.03.2010, C-578/08, CHAKROUN) volgt dat alle bepalingen waarmee voorwaarden aan het recht op gezinsleven worden opgelegd, op restrictieve wijze dienen te worden geïnterpreteerd: "overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen".

Volgens het Hof mogen de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, dat erin bestaat de gezinshereniging te bevorderen. Uitzonderingen moeten bijgevolg uitzonderlijk blijven.

Het gezinsleven dient bijgevolg op de meest uitgebreide wijze beschermd te worden.

Artikel 8 EVRM werkt duidelijk door in het artikel 74/13 Vw. (cfr. RvV 128.267 dd. 27/08/2014)

Artikel 74/13 dat werd ingevoegd bij wet van 19.01.2012 en dat in werking trad op 27.02.2012 stelt :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land »

Gelet op de uitdrukkelijke motiveringsverplichting dient het bevel dus aan te geven of er werd nagegaan of er rekening werd gehouden met een eventueel hoger belang zoals vermeld in artikel 74/13 vreemdelingenwet (cfr. RvV 128.267 dd. 27/08/2014).

In casu is er enkel een typemotivering waarbij louter de tekst van de wet wordt geciteerd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan er aldus niet afgeleid worden of er rekening werd gehouden met een hoger belang.

Nochtans was de gemachtigde wel degelijk op de hoogte van het bestaan van een gezinsleven. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft in de tekst namelijk nog één korte toevoeging op het einde:

"Bovendien werd de aanvraag tot wettelijke samenwoning gedaan in illegaal verblijf".

De administratieve overheid verwijst dus op deze wijze zelf naar haar kennis van het bestaan van een gezinsleven van verzoeker. Aangezien zij op de hoogte was van deze situatie, diende zij overeenkomstig artikel 74/13 Vw. rekening te houden met deze elementen bij het nemen van haar beslissing. Uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt dat er een belangenafweging werd gemaakt conform artikel 74/13 Vw.

De gemachtigde van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Boechout heeft de verklaring van wettelijke samenwoning geregistreerd en er werd een onderzoek opgestart om de relatie van verzoeker met zijn partner te verifiëren. Uiteraard dient verzoeker tijdens dit onderzoek steeds aanwezig te zijn om hieraan zijn medewerking te kunnen verlenen.

Het onderzoek zal zonder enige twijfel aantonen dat er wel degelijk sprake is van een partnerschap tussen verzoeker en [L.J.]. Reeds in 2013 was mevrouw namelijk zwanger van verzoeker. Spijtig genoeg kreeg zij op 19.05.2013 een miskraam. Sindsdien is het nog niet gelukt om opnieuw zwanger te worden.

Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou inhouden dat verzoeker zijn procedure wettelijke samenwoning niet kan verder zetten, en dat hij verwijderd wordt van zijn gezin.

Dit maakt een schending uit van artikel 8 EVRM.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of er rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw., de bestreden beslissing schendt zo artikel 74/13 Vw., minstens de motiveringsplicht.

Het middels is ernstig."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en bepaalt, *"de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"*.

3.4. Verzoeker verwacht een verdergaande motivering, met name meer uitleg voor wat betreft zijn persoonlijke situatie, maar hij toont niet aan dat bovenvermelde motivering hem niet in staat stelt om er zich terdege op te verdedigen en met name aan te tonen dat hij nog niet langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.5. Wanneer een procedure gezinshereniging is afgerond en er geen enkele verblijfsaanvraag in het licht van artikel 8 EVRM hangende is, is er voor de overheid wanneer ze de illegale verblijfssituatie van een vreemdeling vaststelt, in se geen andere verplichting dan te motiveren in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet. Er kan in dit verband nog nuttig verwezen worden naar de arresten nrs. 200.639 en 200.640 van de Raad van State van 9 februari 2010 waarin het volgende gesteld werd en dat mutatis mutandis geldt voor artikel 8 EVRM en een aanvraag gezinshereniging of een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *"(...) On ne conçoit pas en effet que l'autorité qui constate que le séjour de l'étranger n'est pas ou plus couvert s'abstienne de mettre fin à la situation de séjour illégal ainsi créée. Dès lors, les circonstances que l'étranger pourrait faire valoir pour obtenir une autorisation de séjour en Belgique ne doivent pas être prises en considération par l'OQT car il appartient à l'étranger de les faire valoir au travers d'une demande d'autorisation générale de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi du 15.12.80. Par voie de conséquence, un OQT, pris isolément, ne peut en tant que tel constituer une violation de l'article 3 CEDH dès lors que, lorsqu'elle délivre un tel acte, l'autorité n'a d'autre appréciation à porter que celle qui conduit au constat de l'illégalité du séjour."*

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan voorts ook geen formele motiveringsplicht worden afgeleid. Alleszins, verzoeker heeft geen belang bij zijn kritiek aangezien de verwerende partij toch motiveerde in het licht van artikel 8 EVRM (zie infra punt 3.10).

3.6. Waar verzoeker de schending van artikel 8 EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid

van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.7. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.8. Verzoeker toont niet aan dat het leiden van een gezinsleven met zijn partner in hun beider land van herkomst bijzonder moeilijk of onmogelijk zal zijn. Verzoeker, die vanaf 2003 in het Rijk verblijft in het kader van een preciaire asielpprocedure en preciaire procedures op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet die telkens op niets zijn uitgedraaid en uitgemond zijn in een bevel om het grondgebied te verlaten, die in 2011 niet kon huwen met mevrouw J. wegens vermoedens van een schijnhuwelijk, die daarna met mevrouw J. tevergeefs een verblijf probeert te bewerkstelligen op grond van wettelijke samenwoning, die zijn wettelijke samenwoning met mevrouw J. op 12 december 2014 stopzet om vervolgens blijkens het desbetreffende stuk gevoegd bij zijn verzoekschrift op 15 december 2014 een wettelijke samenwoning aan te gaan met mevrouw L.J., die tot op heden niet is uitgemond in een verblijfsaanvraag op grond van artikel 10, §1 eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, toont evenmin aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die er in te bestaan alhier een gezinsleven dat is ontstaan tijdens illegaal verblijf verder te kunnen leiden en minstens vanuit België daartoe gerechtigd te worden en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds. Gelet op de bovenvermelde omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken geldt er geen positieve verplichting voor de verwerende partij om verzoeker op het grondgebied te laten vertoeven.

3.9. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Het is in die zin dat de motivering in de bestreden beslissing "*Bovendien werd de aanvraag tot wettelijke samenwoning gedaan in illegaal verblijf*" dient te worden begrepen. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker "*could not at any time reasonably expect to be able to continue his family life in the Netherlands*")

3.10. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn partner. Het verhindert niet dat verzoeker als niet visumplichtige vreemdeling regelmatig het Rijk binnenkomt. Het verhindert evenmin de afgifte van een verblijfsvergunning op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in de Vreemdelingenwet gestelde verblijfsvoorwaarden voor gezinshereniging op grond van een duurzame relatie.

3.11. Uit richtlijn 2003/83/EG en het arrest Chakroun kan ten slotte niet worden afgeleid dat gezinshereniging dient te worden toegestaan zonder dat enige voorwaarden moeten worden vervuld. Immers kan na overweging 40 van het arrest dat verzoeker citeert in zijn verzoekschrift gelezen worden, *“Deze bepaling verlangt wel dat is voldaan aan de met name in hoofdstuk IV van de richtlijn gestelde voorwaarden. Artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn is een van die voorwaarden en biedt de lidstaten de ruimte te eisen dat het bewijs wordt geleverd dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Overeenkomstig laatstgenoemde bepaling beoordelen de lidstaten daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen zij rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”*

Het tweede onderdeel is ongegrond.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA